

ПРОЛЕТЕН ВЯТЪР

Ветре, вей над тия ниви,
лекичко ги олюлявай
и за бъдни дни щастливи
на селяци известявай.

Ти кажи им — класовете
до гърди им ще изникнат,
радост тук навред ще свети
щом жътварки се провикнат.

Ще тежат, тежат зърната
на селяшка длан корава,
весели ще са селата,
те теглата ще забравят.

Ветре, вей над златни ниви,
светли дни ни известявай,
ново бъдеще щастливо
бодро над света изгрява!

Симеон Маринов

МЕЧИЯТ КОЖУХ

Тая заран бабата се събуди рано.

— Нали знаеш, дядо, вчера бях в града, — започна със сънен глас тя.

— Зная, зная, но мълчи да спим, — разсърди се дядото.

— Там видях една гражданка с мечи кожух. Колко ѝ приличаше! Па колко ли ѝ топли! И аз искам мечи кожух!

— Ти да не си полудяла! Хиляди струва той! Само богатите могат да носят мечи кожух!

— Така ли! — скочи бабата и се залута из стаята. После писна и се преви надве. Легна болна и не стана.

Уплаши се дядото. Викна съседката Гуна да ѝ побае.

— От мерак е, — заклати глава Гуна. — До Коледа ще си опреде хурката.

— Как ще си опреде хурката?

— Ще иде при свети Петра, — продължи стрина Гуна, — ако не ѝ купиш мечи кожух.

— Ами сега, — хвана се той за главата. Втурна се вън и тръгна без път. Само да се разтуши. Стигна в гората. Задълба дълбоко. Седна под столетен дъб и наведе глава. По едно време усети някой го буца по рамото. Вдигна глава дядо и глътна езика си от страх. Над него се навела баба Меца.